

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

КРОВ
У
ВИНІ

— Вона здається щасливою, — шепочу я крізь гул натовпу
й відчуваю осудливий погляд Валеріана.

— Звичайно, — бурмоче він, стишуючи голос, щоб ніхто не почув. — Інакше він, мабуть, наказав би її вбити.

Мій брат був непохитним. Він заляк поруч зі мною у вишуканому чорному костюмі, через який його шкіра видавалася ще блідішою, ніж зазвичай. Він схрестив руки за спиною і спрямував погляд на мармурові сходи в передній частині зали. Там стоїть Кривава наречена короля, її легко впізнати за сережками з рубінами, подібними до крапель. Її чорне, наче крукове крило, волосся зібране у високу зачіску. У світлі софітів її смаглява шкіра видається майже золотою, а темно-червоне сарі зливається з килимом, що стелиться сходами вниз до натовпу глядачів. Вона чарівна. І попри все, що їй, імовірно, довелося пережити за останній рік, вона йде з високо піднятою головою.

— Їй добре живеться, — намагаюся ще раз. Я хотіла отримати від брата підтримку, а не порцію безнадії.

Цього разу осуд у погляді Вала змінився співчуттям. Він на мить кладе руку мені між лопатками, наче хоче заспокоїти легким натиском, і ледь помітно всміхається.

— Так. Вона добре почувається.

Я знаю, про що він думає. Хоча здається, ніби ця молода жінка неушкоджена, у неї, певно, є рани глибші, ніж сліди від укусів чи шрами. Я, звісно, намагаюся переконати себе, що вона в порядку, проте я не настільки наївна, щоб справді в це вірити. Цілий рік вона провела в королівському замку. Дванадцять місяців він пив її кров. І я навіть не хочу уявляти, чого ще він від неї вимагав.

Утім, моя мета — самій опинитися там.

Часом я сумніваюся, чи ще сповна розуму. Добровільно таку долю для себе вибере хіба дурень. Можливо, інших кандидаток

так засліпила перспектива кращого життя, що вони не здатні розгледіти правду, але не мене.

На жаль, уже пізно щось змінювати. Я нервово розправляю кремово-білу сукню, намагаю руку Валеріана й хапаюся за неї.

Зітхнувши, він дозволяє це зробити.

— Я гадав, що ми вже обговорили це, Фло, — прошепотів він мені.

— Мені все ж можна торкатися свого брата, — тихенько по-скаржилася я.

— Те, що ти вчепилася в мене, мов реп'ях, не справить хорошого першого враження. Безліч разів мама казала, що ти поведишся як дитина. Так ти даєш йому причину відмовитися від тебе.

Знехотя я відпускаю його й натомість схрешую пальці на животі. Наша мама прищепила мені цю позицію. Це, за її словами, символізує плідність — а саме її, імовірно, цінує король Бенедикт.

Шкіра на моїй спині вкрилася сиротами.

Жодна з його попередніх Кривавих наречених не завагітніла. Та це не означає, що він не намагався. І тим паче не означає, що він не спробує ще. Йому, зрештою, потрібен спадкоємець престолу, а для вампірів діти — це велика рідкість. Він скористається будь-яким шансом, щоб завести потомство.

Відчайдушно намагаючись якось відволіктися, я окинула поглядом інших присутніх. Претендентки та їхні супутники були єдиними гостями-людьми на цій вечірці. Усі інші — кровожерливі монстри. Я намагаюся не видати свого збентеження. Вал звик щодня наражатися на такі загрози, а я зростала в більшій безпеці.

Я знову спрямувала погляд уперед, щойно світло почало згасати. Лише сходи були освітлені двома великими прожекторами. Раптом у залі запанувала тиша, і волоски на моїх голих руках стали дибки. Кривава наречена завмирає, і здається, вона хотіла б стати невидимою. Вона стоїть так нерухомо, що я навіть

не впевнена, чи вона ще дихає. Наче олень, що раптово зустрів вовка.

Це могло означати тільки одне.

Залунали м'які повільні кроки, проте неможливо визначити, звідки саме вони доносяться. Я витягую шию і з цікавістю блукаю поглядом по балюстрадах ліворуч і праворуч від нас у надії розгледіти в темряві короля. Мені хочеться знати, хто ця людина, якій я довірю своє життя. Хотілося б побачити його обличчя і врешті уявити, який вигляд він матиме, коли помре.

Кроки наближаються, та я і досі не можу його роздивитися. Навколо здійснюється шелест одягу сотень людей, наче щось збентежило натовп. Невже вони вже бачать його?

Помічаю, як люди поруч зі мною відступають. Я збентежено оглядаюся. Вони не дивляться вперед на сходи, натомість їхні погляди спрямовані назад. І саме в той момент, коли я також повертаю голову, Валеріан хапає мене за руку й тягне до себе.

Хтось торкається мого плеча. Важкий, насичений аромат огортає мене, зелені очі зустрічаються з моїми. Чоловік, який щойно ледь не зіштовхнувся зі мною, пильно розглядає мене, проходячи повз. Це лише швидкоплинна мить, але я встигаю побачити його бліду шкіру й темні кучері, які недбало спадають на чоло. Його повні губи. Охайну триденну щетину.

Він неймовірно красивий. Я не можу підібрати інших слів. Але перш ніж я встигаю краще роздивитися його обличчя, він проходить повз, і єдине, що залишається, — це вид його широкої спини в чорному костюмі.

Всередині у мене все нервово стиснулося, а потім відпустило. Знову чую навколо себе шурхіт, і тільки тепер розумію, чому натовп заметушився. Присутні утворили коридор, який тягнеться від входу в зал до сходів. Коридор для нього.

Короля Бенедикта I.

І лише я стояла на його шляху.

Вільне місце знову заповнюється людьми, і Валеріан нахиляється до мене.

— Опануй себе, — шепоче він мені на вухо.

Я важко ковтаю.

— Чому він не носить корони? — єдине, що мені вдається вимовити.

Вал пирхає.

— Гадаєш, вона йому потрібна?

Мені нічого не спадає на думку. Я лише спостерігаю, як король повільно піднімається сходами до своєї Кривавої нареченої та простягає їй руку.

Він стискає її тремтливі пальці, цілує їх, і куточки його губ вигинаються в холодній, жорстокій посмішці.

Хоча тепер я знаю, який він, усе одно вважаю його привабливим. Він здається на цілих десять років молодшим, ніж є насправді — йому можна дати щонайбільше тридцять. І, ймовірно, це не зміниться найближчим часом. Мені здається, що я знову відчуваю його запах, і мене охоплює тремтіння. Що довше я дивлюся на цього чоловіка, то дужче відчуваю дивну суміш захоплення, пристрасі та страху. Але я не можу собі дозволити жодного із цих почуттів.

Король притягує до себе молоду жінку, і вона охоче закидає голову назад. Я затамувала подих, не знаючи, куди дивитися. Видовище химерне, але відвернутися було б помилкою. А я вже зробила їх занадто багато.

Кривава наречена стискає кулаки, а він кладе свої сильні пальці на її руки та міцно тримає. Його хватка не видається грубою, але я впевнена, що вона залізна. Вампіри фізично перевершують нас, людей. І що довші ночі, то сильнішими вони стають.

У залі запанувала мертва тиша. Не чутно ані шелесту одягу, ані шепоту. Лише моє гучне серцебиття, коли король нахилиє голову й торкається кінчиком носа дівочої шиї.

Мені мороз пішов поза шкірою. Якусь мить я бачу, як блищать зуби короля, перш ніж він занурює їх у плоть. Кривава наречена видає ледь чутний стогін, сповнений болю.

Мені стало погано.

Король п'є її кров із заплющеними очима. Це найчуттєвіше й водночас найжахливіше видовище, яке я коли-небудь бачила.

Здається, минає ціла вічність, поки ми непорушно спостерігаємо, як він насолоджується її кров'ю, а вона тим часом ніби згасає. Коли він нарешті відривається від неї і випростується на повний зріст, я з трепотом вдихаю.

Король досі не дивиться в натовп. Він дивиться на свою наречену: уважно розглядає, наче спершу хоче вирішити, чи задоволений нею. Зрештою, він ледь помітно киває, і вона квапливо знімає рубінові сережки. На очах у всіх вона кладе їх у його простягнуту руку.

Король кивком вказує на сходи:

— Ти вільна.

Якусь мить кімнату заповнює лише його глибокий голос. Потім вибухають овації.

Колишня Кривава наречена відступає від нього, вклоняється й поспішно спускається сходами. Знов увімкнули світло, але перш ніж я встигаю поглянути на короля, перед моїми очима з'являється Валеріан.

— Готова? — тихо запитує він, і я насилу киваю.

Вираз його обличчя похмурий, як ніколи. Певно, він відчуває те саме, що і я. Коли я побачила, що король зробив із нареченою і що він зробить зі мною, все стало реальним.

Мій погляд мимоволі зупиняється на шиї Вала. На червоно-білому шрамі, який видніється біля його вуха й зникає під коміром сорочки. Заплутаний візерунок жорстокої кровожерливості. Він нагадує мені, за що я борюся, і водночас наче каже, що я щойно зробила найбільшу помилку у житті.

— Згадай усе, чого ми тебе навчили. У нас є лише один шанс, Флоренс. Він *повинен* спрацювати.

Стискаю пальцями сукню, щоб не виказати, як вони тремтять.

— Я знаю, — впевнено промовляю.

Брат уважно на мене дивиться.

Чи хвилюється він за мене? Чи шкодує про це? Про всі ті плани та рішення, які привели нас, *мене*, сюди?

Я не відступлю. Мені судилося зіграти цю роль. Я стану тією, хто зруйнує це королівство. Але якщо Вал передумає...

— Добре, — раптово каже він, бере мене за лікоть і розвертає, щоб ми знову дивилися на сходи. Короля вже оточили претендентки в білих сукнях. — Не гаймо часу. Гра почалася.

Вистерегти короля здається неможливим. Він пересувається крізь натовп, наче привид, і рідко затримується на одному місці так довго, щоб можна було піти за ним. Якщо ж якійсь із претенденток все ж удається спіймати його, він відштовхує її швидше, ніж вона встигає вимовити своє ім'я. І щоразу, коли він покидає котрусь із них розчарованою, мій неспокій наростає.

Усе в ньому здається невимушеним. Те, як він поводить, як розмовляє, як рухається. І де б він не був, його оточення ніби завмирає в очікуванні. Валеріан мав рацію. Йому не потрібна корона, щоб показувати, що він — король цих земель. Я ж,

навпаки, почуваюся так, ніби беру участь у химерному квесті, який створений лише для того, щоб мене принизити.

Чому так складно підійти до нього? Як він планує вибрати нову Крижаву наречену до кінця вечора, якщо не приділяє жодній з нас навіть десяти секунд своєї уваги?

Можливо, це справді гра. Для нього. Він вдає із себе недосяжного, а коли нарешті зупиняється, то розмовляє з іншими вампірами, тому ніхто з нас не наважується його потурбувати. Це було б невічливо. Але для чого ми тут, якщо він нас ігнорує? Якщо тільки...

Можливо, він просто чекає, поки хтось наважиться.

Можливо, він провокує нас? Можливо, він просто хоче побачити, у кого достатньо сміливості йому протистояти?

На жаль, це лише припущення. І я не можу ризикувати. Не з тим іміджем, який ми створили для мене. Тим паче коли все, над чим ми працювали двадцять років, залежить від цієї зустрічі.

— Ти йому дірку в голові просвердлиш своїм поглядом, — пролунав голос Валеріана біля мого вуха.

Я пирхнула.

— Тоді наша проблема вирішиться, хіба ні?

Король Бенедикт стоїть за десять метрів від мене в компанії трьох чоловіків і байдуже погойдує келихом вина. Принаймні я думала, що це вино. Коли я відвела погляд від його обличчя й подивилася на руки, то помітила, що насичено-червона рідина залишає на склі густі сліди. Здається, мене зараз знудить.

Брат простягає мені келих шампанського. Я беру його, відвертаюся й роблю великий ковток.

— Я ще не бачив, щоб ти з ним розмовляла.

Від мене не вислизнув легкий докір у голосі Вала.

— Спробуй сам його впіймати, — прошипіла я. — Він наче тінь. — Я знову повертаюся і, як підтвердження своїх слів, бачу, що ті троє чоловіків уже стоять самі. — Куди... прокляття!

— Біля сходів, — спокійно промовляє Вал і киває в тому напрямку. Король Бенедикт якраз перетинає зал, а дві претендентки буквально йдуть за ним слідом. Він відштовхує їх так само швидко, як і попередніх.

— Він ні з ким із нас не розмовляє, — розчаровано промовляю я.

— Тоді зміни це.

— Можеш дати якусь корисну пораду?

Брат дарує мені криву усмішку, чарівну й нестерпну водночас.

— Вечірки — твоя стихія. А я тут для брудної роботи, забула? А тепер вибач, я спробую перешкодити конкуренткам.

Валеріан проходить повз мене й цілеспрямовано прямує до однієї з жінок, яка очевидно є претенденткою, оскільки одягнена в білу сукню. Дрескод став нам у нагоді. Білий колір виділяється серед натовпу в чорному, і Вал може з легкістю спостерігати за дев'ятьма іншими жінками. Тепер залишається тільки сподіватися, що його обличчя достатньо гарненьке, щоб відвернути їх від мети. Та навряд чи йому це вдасться, принаймні якщо з ними він буде таким самим зарозумілим, як зі мною.

«Зміни це».

Ніби я можу клацнути пальцями й змусити короля Англії звернути на мене увагу! Але, на жаль, Вал має рацію. Таке моє завдання. І я не повинна відволікати брата, адже для нашого плану важливо, щоб він зібрав якомога більше інформації цього вечора. Після завершення місії я хотіла би покинути цей замок живою. Хоча досі не впевнена, наскільки це реально.

Я спрямовую погляд на короля Бенедикта. Він перетинає зал усього за кілька метрів від мене. Схоже, що він відмовив усім претенденткам, принаймні на цю мить, бо, окрім мене, поблизу лише одна, — і з нею Валеріан щойно завів розмову.

Це мій шанс привернути увагу. Але я маю бути винахідливою за тих дівчат, що намагалися до мене.

Я рішуче рухаюся. Та замість того щоб іти безпосередньо до короля, я вдаю, що прямую в інший бік. Наші шляхи перетинаються нібито випадково позаду невеликої групи вампірів. Я підбираю ідеальний момент, коли він обходить їх, і кидаюся прямісінько на нього. З мого келиха проливається шампанське. Ігриста рідина стікає з моїх пальців і капає на підлогу.

— Ой! — вигукую я, намагаючись зберегти внутрішній спокій. Король різко зупиняється. Я продовжую дивитися вниз і поспішно витираю рукавом його костюм, хоча він навіть не забруднився. — Вибачте, сер! Як незграбно з мого боку, я... — тільки тепер я підводжу погляд до його обличчя. Мені навіть не довелося вдавати подив. Хоча я знала, хто він, усе ж від того, що я побачила його так близько перед собою, у мене застигла кров.

Король Бенедикт злегка нахилиє голову вбік і дивиться на мене своїми зеленими очима, як хижак на здобич. Я ледь стримую тремтіння. Його погляд такий проникливий, що мені здається, наче він може прочитати кожен мою думку. Водночас у мені знову прокидається те дивне захоплення, яке я відчувала раніше. Як такий жорсткий монстр, як він, може бути таким привабливим? Його запах наповнює мої ніздрі, і я сковтую. Його губи досі відчують смак її крові?

Святі небеса, про що я думаю?

— Ох, — виривається у мене. — Ваша Величносте, я... — поспіхом роблю реверанс і опускаю голову. — Мені дуже шкода, щиро перепрошую. Очевидно, я сьогодні сама не своя.

Король тихо хмикає.

— Очевидно, — сухо підтверджує він і починає проштовхуватися повз мене. Прокляття. Це не входить у мої плани!

— Я не зачепила вас? — запитую і ледь помітно загороджую йому шлях. — Маю на увазі, шампанським.

Він зупиняється. Наші погляди зустрічаються, і моє серце так калатає, що я відчуваю його в горлі.

— Як тебе звати? — запитує він. Від його крижаного тону по моїх оголених руках пробігли мурашки.

— Флоренс Готорн, Ваша Величносте, — я спробувала обережно всміхнутися.

Король навіть оком не кліпнув.

— Ну що ж, Флоренс. Схоже, наступного року мені доведеться змусити своїх слуг перевіряти претенденток на відчуття рівноваги. Гарного вечора.

Він відсуває мене рукою і зникає в натовпі. Я настільки здивована, що можу лише дивитися йому вслід, не вірячи в почуте.

Це... це ж був жарт, так?

Кліпаючи, я озираюся навколо. Декілька людей повернулися до нас і спостерігали за цією виставою. Я помічаю, як вони перешіптуються про мене.

Чудово. Він не лише образив мене, а й публічно принизив. Слід було передбачити, що мій план може обернутися проти мене. Але ж моя незграбність мала викликати симпатію, а не змусити його мене осоромити!

Сердито струшую шампанське з пальців, але вони все одно липкі, тож я відправляюся до туалету. Ставлю келих з наполовину випитим шампанським на тацю офіціанта й одразу ж заходжу в маленьку кімнату.

Дерев'яні дверцята обох кабінок прочинені. Отже, на щастя, я тут сама. Підходжу до одного з умивальників, де мене майже засліплює яскраве світлодіодне освітлення дзеркала для макіяжу, і дозволяю собі розслабитися. Вечір занадто розчаровує мене, тож без цього ніяк.

— Зарозумілий козел! — пошипіла я і видавила трохи червоного мила собі в долоню. *Звісно*, воно червоне.

Боже, ці вампіри такі драматичні. Цікаво, чи так само їм би подобався цей колір, якби на фуршеті подавали їхню кров. «Очевидно», — передражнюю я короля, але одразу ж прикушую губу. Я маю опанувати себе. Там, за дверима, ніхто не повинен помітити, якої я насправді про нього думки. Але я така зла! Якби я не хотіла вбити цього монстра, то не витратила б на нього ані секунди свого часу. Натомість я маю загравати до нього, як закохана підлітка. Це просто нестерпно!

— Про кого злорічимо?

Я здригаюся від почутого голосу. У дзеркалі бачу, як напіввідчинені дверцята однієї з кабінки прочиняються повністю, і з неї виходить дівчина з темно-каштановими кучерями, блідою шкірою та ластовинням. На вигляд вона на кілька років молодша за мене, імовірно, їй близько двадцяти. Проте вона вдягнена в білосніжну старомодну сукню з рюшами на рукавах. Конкурентка. Навіть її привітна усмішка не змусить мене забути про це.

— Вибачте. Я думала, тут нікого немає, — відповідаю, свідомо уникаючи запитання, і кидаю здивований погляд на кабінку позаду неї. Що вона там робила з відчиненими дверима?

Вона стає поруч зі мною, нахиляється й засовує під умивальник потерту книжку, поки та не зникає з очей. Я мало не розтуляю рота з подиву. Вона справді взяла з собою книжку на святкування сонцестояння й залишилася читати в туалеті? Вона ж знає, навіщо прийшла сюди, правда?

— Я ховалася від свого брата, — пояснює вона з усмішкою.

Не можу втриматися, щоб також не всміхнутися.

— Я тебе прекрасно розумію.

— Твій *такий самий*? — запитує вона, закочуючи очі та випростуючись.

— Так. Вони жахливі, правда?

— Нестерпні, — підтверджує вона. — Це він — той покидьок, якого ти проклинала, чи ти вже встигла познайомитися з королем?

Зрадницьке хмикання виринається з мене ще до того, як я встигаю подумати, чи розумно бути такою відвертою.

— Ага, — зауважує вона з іще ширшою усмішкою. — Значить, другий варіант. Ось, — вона подає мені рушник, щоб я витерла руки.

— Дякую. Ти теж уже мала таку честь? — обережно запитую я. Те, що вона видається не менш роздратованою через цього чоловіка, ніж я, наповнює мене приємним задоволенням. Я їй не довіряю, але оскільки не можу повернути свою необережну реакцію назад, то розмова точно не буде зайвою.

— Угу. Сьогодні він показує себе з найкращого боку, правда? Справді королівського. Диво, якщо до кінця вечора ще залишаться претендентки, які захочуть стати Кривавою нареченою. Напевно, усі втечуть ще до оголошення. Принаймні я не хочу добровільно проводити із цим типом цілий рік.

— Розумію, — погоджуюся я.

Вона, схоже, зовсім не зацікавлена в тому, щоб її сьогодні вибрали. Про це свідчить хоча б те, що вона таємно читає в туалеті, замість того щоб бігати за королем, як усі інші. Але навіщо тоді ці зусилля з поданням заявки? Усі ці анкети, співбесіди та обстеження: тільки для того щоб, коли пощастить потрапити на бал, ховатися в туалеті?

Або, можливо, брат змусив її взяти участь? Це було б жахливо. Про Валеріана можна казати що завгодно, але принаймні він не змушує мене пропонувати себе незнайомим чоловікам. Я тут добровільно. І буду тут доти, доки мене не відправлять додому.

— Хтось обов'язково залишиться. Адже зрештою йдеться не лише про короля, — додаю я.

— Про що ж тоді? — зацікавлено запитує вона. — Влада? Вплив? Гроші?

Для чого вона взагалі про це питає? Б'юся об заклад, дев'яносто відсотків претенденток подають заявку саме через це. Адже корона манить нас саме такими обіцянками — кращим, безпечнішим життям. І коли живеш у суспільстві, де нам, людям, перекрито стільки шляхів угору, хапаєшся за будь-яку, навіть найменшу можливість покращити свій добробут.

— Можливо. Я думаю, кожен із нас має різні мотиви.

Вона дивиться на мене з цікавістю. У цьому яскравому світлі неможливо визначити колір її очей. Вони можуть бути як блакитними, так і зеленими.

— А чому ти це робиш? — питає вона.

Я вагаюся. Чи може ця дівчина нести небезпеку для мене? Напевно, ні. Можливо, навіть краще, якщо вона буде на моєму боці — тоді вона сама ще менше захоче стати наступною Кривавою нареченою. Тож я даю їй чесну відповідь. Або принаймні таку, яка для *офіційної* Флоренс Готорн буде чесною.

— Я захищаю тих, хто цього потребує, — відповіла я. — Сиріт, безробітних або бездомних батьків. Я сподіваюся, що зможу багато зробити завдяки грошам та увазі, які тут отримаю. Це варте того, щоб терпіти цього козла цілий рік.

— Ага, — каже вона й широко всміхається. — Ти ж Флоренс, так? Я чула про тебе.

Це... дивно. Скандал, через який наша родина втратила все сорок років тому — досить давня історія, і в Лондоні про нас більше ніхто не говорить. Але, здається, вона не має негативних думок щодо мене — навпаки. Тож вона знає про мене з іншого джерела?

— Так. А ти? Чому ти тут?

— О, я зовсім не хочу брати участь, — запевняє вона мене з усмішкою. — Не хвилюйся, я не конкурентка.

— На жаль, я також, — пробурмотіла я. — Він ненавидить мене більше, ніж інших.

Вона розгублено нахмурюється.

— Чому?

Я не можу стриматися, щоб злегка не зашарітися.

— Я наштовхнулася на нього.

— Ой.

— Угу. Двічі, якщо бути точною, — я кривлюся.

— А, — вона махає рукою. — Він переживе! І, можливо, у тебе буде третій шанс показати йому, що наштовхуватися на людей, — не єдина твоя перевага. Просто не називай його козлом. Це, напевно, не дуже його вразить.

Підморгнувши, вона повернулася, щоб іти.

— Мені пора, мій брат, напевно, шукає мене. А коли він мене не знаходить, то завжди влаштовує драму, а тут нікому не варто цього бачити. Побачимось, Флоренс! Успіху!

Вона виходить із кімнати, і якусь мить я непорушно дивлюся на двері.

Успіх мені знадобиться. І то дуже.

ЗМІСТ

Розділ перший. Кров у вині	9
Розділ другий. Зіграй свою роль.....	25
Розділ третій. Страшні люди	49
Розділ четвертий. Використовуй мене	71
Розділ п'ятий. Монстри	89
Розділ шостий. Побачити, як ти стікаєш кров'ю	111
Розділ сьомий. Так народжуються лиходії	127
Розділ восьмий. Знищити, знищити, знищити	147
Розділ дев'ятий. Розкажи мені правду	163
Розділ десятий. До тебе тягнуся	179
Розділ одинадцятий. Солодка скорбота	199
Розділ дванадцятий. А зараз подивися на мене	217
Розділ тринадцятий. Біжи до монстра.....	229
Розділ чотирнадцятий. Тону	245
Розділ п'ятнадцятий. Фантазії	267
Розділ шістнадцятий. Зелені очі	287
Розділ сімнадцятий. Голіаф	303
Розділ вісімнадцятий. Не час помирати	319
Розділ дев'ятнадцятий. Стань звіром	337
Розділ двадцятий. Ти?.....	353